

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 94. Cardinalis Bembi extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

rentiæ in Puccianæ Familiæ Sacello ad templum B. V. Annuntiatae erectum unacum celebri quodam epitaphio. Ceterum Ughellius testatur, quod Robertus Bellarmini Cardinalis Patrinus fuerit.

Sæc. XVI.
A.C. 1547.

§. XCIV.

Cardinalis Bembi extrema.

Alter erat Petrus Bembus Nobilis Venetus Bernardi Bembi, & Helenæ Marcellæ filius die vigesima octava Maji Anno Salvatoris nostri millesimo quingentesimo septuagesimo Venetiis natus. Patrem is habuit Ravennatis Gubernatorem, cujus prudentia in variis negotiis, ac celeberrimis legationibus a Republica seligebatur, ac præcipue Anno reparatæ salutis millesimo quadringentesimo octogesimo primo militum suppetias Sixto IV. Papæ ab Alphonsi Arragonii copiis in vaso ferre juebatur, & postea Legatus Florentiam decretus secum Petrum Bembum Filium suum duxit, ubi hic ingenium suum Etruscæ linguæ puritate tantopere excoluit, ut illius lucubrationes ob styli nitorem, ac sermonis elegantiam hodie omnium animos admiratione defixos teneant, licet non desint Scriptorum nonnulli, qui eum carpant, quod hinc, & inde ob immodicum nonnisi antiquæ latinitatis terminos adhibendi studium operibus suis

Ciac. p. 653.
Joan. de la
Casa in vita
Petri Bembi.

Sæc. XVI.
A.C. 1547.

fuis infalsa insperferit. Hujus rei exemplum præter plurima alia, ob quæ haud immerito redarguebatur, præprijis producunt, dum Papam Deorum immortalium favoribus fuisse electum scribit, ac beatissimam Virginem nunquam Deam appellat. Ceterum annum ætatis suæ agens vigesimum secundum Græci sermonis desiderio flagrabat, ac propterea Siciliam petens, ibidemque triennio commorans celeberrimi Constantini Luscaris Magisterio usus est: redux autem composuit Dialogum de Æthna, ubi potissimam partem hujus montis incendia descripsit. Porro errant Historici, qui Bembum tum non nisi sexdecim, aut juxta plures alios Auctores, octodecim annos natum referunt, cum eo tempore illum saltem vigesimum quartum ætatis annum attigisse constet. De cetero Ferrariam delatus ibidem sub Nicolao Leoniceno Philosophiæ curriculum emensus est, in Herculis Estensis Aula summi habitus, omnibusque gratus, ac in primis acceptus. Sub idem tempus festivis omnium applausibus celebres sermones, quos *Afolanos* inscripsit, confecit, in quibus juxta Platonis methodum facetos, præcipue Philosophicos dialogos de amore exposuit, quos *Afolanos* vocabat, mutuans nomen a quadam

1547
1548
1549
1550
1551
1552
1553
1554
1555
1556
1557
1558
1559
1560
1561
1562
1563
1564
1565
1566
1567
1568
1569
1570
1571
1572
1573
1574
1575
1576
1577
1578
1579
1580
1581
1582
1583
1584
1585
1586
1587
1588
1589
1590
1591
1592
1593
1594
1595
1596
1597
1598
1599
1600

dam Marchiæ Tarvisanæ arce, quæ ^{Sæcul. XVI.}
Afola dicebatur, ubi hæc colloquia fuisse ^{A. C. 1547.}
 se habita fingit. Tanto omnium applau-
 su, ut testantur Scriptores, hic liber
 ab omnibus excipiebatur, ut minus li-
 terati haberentur ii, quibus Afolanæ
 illæ disputationes essent incognitæ; re-
 enim ipsa Bembus tam latinum, quam
 Italicum carmen componendi arte præ-
 stantissimus erat, idque eidem unice
 crimini datur, quod versus magis libe-
 ro, imo nonnunquam obscæno calamo
 conscripserit.

De cetero Bembus cubili suo ferme ^{Ciaton. l. c.}
 inclusus assidue Lectioni, ac elucubran- ^{p. 656.}
 dis libris insudabat, tandem vero Leo
 X. ad supremum Pontificatus apicem
 euectus, illum ex literaria sua solitudi-
 ne eduxit, eumque suum ab Epistolis
 Ministrum creavit, quo in munere licet
 invitus maxima negotiorum cura, a
 qua tamen summopere abhorrebat, im-
 plicitus hæerere cogebatur, unde labo-
 rum assiduitate, ac perpetuis vigiliis
 exhaustus in gravissimum incidit mor-
 bum, quem nonnisi ægerrime eluctatus
 est. Anno Domini millesimo quingen-
 tesimo vigesimo primo salubrioris aeris
 beneficio potiturus Patavii agebat: ast
 de Pontificis obitu ibidem certior fa-
 ctus Venetias contendit, ubi inter li-
 brorum magisteria, ac literatorum com-
 mer-

Sæc. XVI.
A.C. 1547.

mercia tandiu amæno fruebatur otio, donec die vigesima Decembris Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo trigesimo octavo a Paulo III. in tertia Cardinalium nominatione purpura decoraretur. Hoc dignitatis nuntio præter omnem expectationem accepto tantopere terrebatur Bembus, ut illam omnino recusare statueret, prout referunt Historici.

Volunt equidem Scriptorum nonnulli, firma tamen ratione destituti, quod Bembus, cum Episcopus Bergomensis esset, ad Cardinalium dignitatem fuerit evectus, attamen videtur vero similius, quod tum sacris nondum Ordinibus initiatus fuerit; id enim ipse in Epistola ad suorum affinium quemdam die vigesimo quarto Decembris data Anno Domini millesimo quingentesimo trigesimo nono hunc in modum perscripsit. „ Hisce Nativitatis Dominicæ Festis initiandus, ad sacrum „ Presbyteratus Ordinem sum promovendus, quapropter me tanto Sacrificio idoneum reddere intentus sum: „ vos autem dexteræ Excelsi mutationem in me factam admiremini. „ Suscepto igitur sacro hoc Ordine a summo Pontifice Eugubinæ Ecclesiæ præficiatur, at ea relicta Bergomensem rexit, ubi

ubi nullas probi Pastoris partes præter-
 misisse, testantur omnes. Post hæc
 idem accensebatur primo Cardinalibus
 Diaconis tit. sancti Cyriaci, postea ve-
 ro Cardinalis Presbyter tit. S. Chryso-
 goni creatus, eo dimisso titulum S. Cle-
 mentis assumpsit, ac Anno post Chri-
 stum natum millesimo quingentesimo
 quadragesimo septimo die decima octa-
 va Januarii obiit, annos natus septua-
 ginta sex, septem Menses, ac viginti
 novem dies; cum enim incautior equo
 veheretur, ac durius in ostio ad parie-
 tem offenderet, ea ex plaga in febrim,
 & tandem in tumulum incidit, sepul-
 tus in choro Ecclesiæ ad S. Mariam su-
 pra Minervam, ubi Torquatus Bembus
 ejus Filius monumentum cum sepulcra-
 li inscriptione, quæ hodiedum visitur,
 erigi jussit, atque Hieronymus Quirinus
 Patavii in celeberrimis D. Antonii ædi-
 bus mortuo statuas poni curavit. Ejus
 vitæ Historiam conscripsit Joannes de
 Casa, qui etiam cuncta illius opera
 exacte recensuit, inter quæ præter alia
 carmina Italo sermone conscripta poe-
 ma reperitur ab eo de Fratris sui Caroli
 obitu compositum, quod absque contro-
 versia ceteris omnibus palmam eripit, a-
 deo, ut merito affirmari possit, quod ni-
 hil elegantius, nihilque tenerrimum af-
 fectum magis comprobans perlegi pos-
 sit.

Sæcul. XVI.
 A.C. 1547.

Ciacon. l. c.
 p. 657. 658.

Sæcul. XVI.
A.C. 1547.

fit. Nihilominus merito redarguitur, quod in eo sensu, quo intelligi voluit, Christum Dominum appellarit Heroem; insuper de Dei Verbo quandoque minus reverenter scripsisse insimulatur. Præter hæc, cum nondum Cardinalitia dignitate fulgeret, literas, nomine Leonis X. cui a secretis erat, a se scriptas divulgavit, earumque collectionem Paulo III. tum Romanam Ecclesiam gubernanti nuncupavit, eumque scientiarum prærogativa Leone X. longe superiorem deprædicavit: verum hoc elogium minus gratis auribus exceptum immodicæ adulationis, necnon animi erga suum benefactorem admodum ingrati vitio adscribebatur, qua exprobratione Bembus magis commotus, ut culpam a se amoveret, ita respondit:

„ Paulum III. Leone priorem habui,
 „ sed unice ob præstantiam humaniorum
 „ literarum, quarum profundam
 „ cognitionem assequi Leo X. temporum
 „ iniquitate prohibebatur, qui certo
 „ adspirante æquioris ævi opportunitate
 „ ingentes in illis quoque progressus
 „ fecisset: Interim nec unquam,
 „ quis horum alteri prudentia, constantia,
 „ benignitate, ac liberalitate potior
 „ fuerit, decidere præsumpsi,
 „ quamvis alioquin Paulum III. eruditionis
 „ laude Leoni X. prævaluisse,
 „ haud

„ haud ægre deprehendi valeat, nihi- ^{Sæcul. XVI.}
 „ lominus me Beneficiorum, quæ a ^{A.C. 1547.}
 „ Leone X. accepi, immemorem fuisse
 „ non arbitror, fateor tamen, me a
 „ Paulo III. pluribus adhuc favoribus
 „ fuisse cumulatum. „ Porro prius-
 quam hasce literas divulgasset, Vene-
 tus decem Senatorum Magistratus, de-
 functo Navagero, Bembum impulit,
 ut Anno Salutis nostræ millesimo quin-
 gentesimo trigesimo Reipublicæ Histo-
 riam conscriberet, quam, morte præ-
 ventus, perficere haud poterat. Equi-
 dem hic labor præcipue Viro jamjam
 sexagenario permolestus accidit, ac a-
 liunde Bembus nullum sibi subsidium
 polliceri poterat ex Navageri commen-
 tariis, quæ ipse morti proximus igne
 comburi iusserat, nihilominus maluit
 Bembus sese huic molestiæ exponere,
 quam hoc obsequii genus Patriæ suæ
 denegare: eapropter primam huic ope-
 ri manum admovit Anno post Christum
 natum millesimo quadringentesimo o-
 ctogesimo sexto, seu circiter eo a tem-
 pore, quo Sabellicus suam historiam
 absolvit, Bembus eam inchoavit, at-
 que usque ad Julii II. obitum perduxit.

§. XCV.

Hist. Eccles. Tom. XXXIX.

F f